

рекж: „отче! согрѣшихъ на небо и прѣдъ тебе; сега азъ не сжмъ достоинъ да ся нарежъ сынъ твой; но приими мя като единъ отъ наемницы-тъ твои.“ Той търгнажъ въ пжть и дошълъ до бащъ си. Като го видѣлъ още отдалече идуща, баща му почувствовалъ найживо состраданіе камъ несчастныя си сынъ и побързалъ да го посрѣщне. Той ся спустнжлъ да го пригрѣща и цѣлува. Тогава сынъ му казалъ: „Отче, согрѣшихъ на небо и прѣдъ тебе, и не сжмъ вече достоинъ да ся наричамъ сынъ твой.“ Но баща му не го оставилъ да дорече, заповѣдалъ на слугы-тъ си да донесжтъ найдобрж-тъ дрехж, и облѣкли го; заповѣдалъ да го обужтъ въ новы обуца, а на ржкж-тъ му да турятъ пѣрстень; послѣ заповѣдалъ да заколятъ ухраненъ юнецъ и да приготавятъ радостно пиршество; „зачтото—говорилъ той—„сынъ ми, когото азъ считахъ изгубенъ, ся намѣри живъ и сега е съ мене.“ Во время-то на това весело пиршество ся върнжлъ отъ работж постарыя-тъ сынъ; той чулъ пѣніе и музыкж и пыталъ одного отъ слугы-тъ: „что е това?“ Слуга-та му казалъ, че ся върнжлъ братъ му и че баща му заповѣдалъ да заколятъ ухраненый телець и да приготавятъ пиршество, желающи да изяви съ това радость-тъ си, че го видѣлъ пакъ живъ и здравъ. Това до толкосъ огорчило постарыя сынъ, чтото не рачилъ да иде на това веселіе. Баща му излѣзълъ, отишълъ при него и хванжлъ да го прѣдумва да влѣзе и той при нихъ.

Но постарыя-тъ сынъ отговорилъ: „толкосъ години ти работж, вѣрно исполнявамъ всичкы-тъ ти повелѣнія, и при всичко това, ты никога не ми си далъ поне едно козленце, съ което быхъ могълъ да угостж пріатели-тъ ми; а за брата ми, който расточи половинж-тъ отъ имане-то ти, си заповѣдалъ да заколятъ телець упитанный!“—„Сыне мой,“ отговорилъ баща му, „ты си всякога при мене, и всичко, что е мое, то е и твое, но ты самъ трѣбуваме да ся радвашъ, че братъ ти, който бѣше загубенъ, сега ся намѣри; бѣше